

ŐSZENTSÉGE FERENC PÁPA ÜZENETE A XXXVI. IFJÚSÁGI VILÁGNAPRA

2021. NOVEMBER 21.

„De kelj fel, és állj talpra! Azért jelentem meg neked, hogy terjesztője és tanúja légy annak, amit láttál, és amit majd még ezután fogsz látni.” (Apcsel, 26, 16)

Kedves Fiatalok!

Szeretnék ismét kézen fogni benneteket, és veletek együtt járni azon a lelki zarándokúton, ami a 2023-as lisszaboni Ifjúsági Világnapra vezet.

A tavalyi üzenetnek, amit nem sokkal a világjárvány kitörése előtt írtam alá, ez volt a témája: „Fiatalember, azt mondom neked, kelj fel!” (vö. Lk 7,14). Gondviselésében az Úr már felkészített minket arra a súlyos kihívásra, amelyet nem sokkal később megtapasztaltunk.

A világ minden táján szenvedtünk számunkra kedves emberek elvesztésétől, és megtapasztaltuk a társadalmi elszigeteltséget. Az egészségügyi vészhelyzet különösen nagy csapás volt számotokra Fiatalok, mert az életetek természetesen irányul: az iskolára vagy egyetemre, a munkára és a társas összejövetelekre. Nehéz helyzetekben találtatok magatokat, amelyekhez nem voltatok hozzászokva. Azok, akik ezeket nehezebben viselték, vagy támogatás nélkül maradtak, úgy érezhették, hogy elvesztették a fonalat. Megszaporodtak a családi problémák, nőtt a munkanélküliség, több lett a depressziós és/vagy a magányos ember és nőtt a függőségtől szenvedők száma, hogy a növekvő stresszt, feszültséget, dühkitöréseket és az növekvő erőszakot ne is említsük.

Mégis, hála Istennek, ez csak az érem egyik oldala volt. Ez a tapasztalat megmutatta törekénységünket, de megmutatta erényeinket is, köztük a szolidaritásra való készségünket is. Világszerte rengeteg embert láttunk - köztük sok fiatal -, akik segítettek életeteket menteni, elvetették a remény magvait, kiálltak a szabadság és az igazságosság mellett, békét teremtettek és hidakat építettek az emberek között.

Amikor egy fiatal elbukik, bizonyos értelemben az egész emberiség elbukik. De az is igaz, hogy amikor egy fiatal felemelkedik, mintha az egész világ is felemelkedne. Fiatalok, milyen nagyszerű lehetőség van a kezetekben! Milyen nagy erő van a szívetekben!

Isten ma is azt mondja mindannyiunktól: „Kelj fel!” Szívből remélem, hogy ez az üzenet segíthet felkészülni az új időkre és arra, hogy az emberiség történelmének új lapját kezdjük írni. Nélkületek azonban, kedves Fiatalok, nincs új kezdet. Ha a világunk fel akar emelkedni, szüksége van a ti erőtökre, a ti lelkesedésetekre és szenvedélyetekre. Szeretnék tehát veletek együtt elmélkedni az Apostolok cselekedeteinek arról a szakaszáról, ahol Jézus azt mondja Szent Pálnak: „Kelj fel! Arra rendelvelek, hogy tanúságot tegyél arról, amit láttál” (vö. ApCsel 26,16).

Pál tanúságtétele a király előtt

A 2021-es Ifjúsági Világnap témáját ihlető vers Pál apostol tanúságtételéből származik, amelyet bebörtönzése után mondott el Agrippa király előtt. Pál, aki korábban ellensége és üldözője volt a keresztényeknek, most éppen a Krisztusba vetett hitéért állt bíróság elé. Körülbelül huszonöt évvel később az apostol elmesélte a Krisztussal való sorsdöntő találkozásának történetét.

Pál elmondja, hogy egészen addig üldözte a keresztényeket, amíg egy napon, amikor Damaszkuszba utazott, hogy néhányukat letartóztassa, „a napnál is fényesebb” fény ragyogta be őt és társait (vö. ApCsel. 26,13). Ő azonban, a társaságból egyedülként hallott „egy hangot”: Jézus hangját, aki megszólította őt, és a nevéen szólította.

Saul! Saul!

Nézzük meg közelebbről ezt az eseményt. Azzal, hogy az Úr nevéen szólította Sault, ráébresztette őt arra, hogy személyesen ismeri. Olyan volt, mintha azt mondta volna: „Tudom, hogy ki vagy és mire készülsz; én ennek ellenére egyenesen hozzád szólok.”. Az Úr kétszer szólítja Pált a nevéen, mintegy jelezve, hogy fontos, különleges hivatása van számára - ahogy tett korábban Mózesrel (vö. 2Mózes 3,4) és Sámuellel (vö. 1Sámuel 3,10) is. A földre borulva Saul felismeri, hogy egy teofániának, egy erőteljes isteni kinyilatkoztatásnak a tanúja, ami zavarba hozza ugyan, de nem pusztítja el. Ehelyett azt tapasztalja, hogy néven szólítják.

Csak a Krisztussal való személyes és nem névtelen találkozás változtatja meg az életet. Jézus megmutatja, hogy nagyon jól ismeri Sault, „kívülről-belülről”. Annak ellenére, hogy Saul üldözi a keresztényeket, és szíve tele van gyűlölettel irántuk, Jézus felismeri, hogy ez tudatlanságból fakad és meg akarja mutatni benne a kegyelmét. Ez a kegyelem, ez a ki nem érdemelt és feltétel nélküli szeretet lesz az a fény, ami gyökeresen átalakítja Saul életét.

Ki vagy te, Uram?

Az őt néven szólító titokzatos jelenlét fényében Saul megkérdezi: „Ki vagy te, Uram?” (ApCsel 26,15) Ez a kérdés döntő fontosságú, és előbb-utóbb mindannyiunknak fel kell tennünk. Nem elég hallani, hogy mások beszélnek Jézusról, nekünk magunknak kell beszélünk vele, személyesen. Mélyen, legbelül erről szól az imádság. Az ima azt jelenti, hogy közvetlenül Jézussal beszélgetünk, még akkor is, ha a szívünk még mindig zavaros, és az elménk tele van kételyekkel vagy akár Krisztus és a keresztények megvetésével. Imádkozom azért, hogy minden fiatal a szíve mélyén egyszer feltegye a kérdést: „Ki vagy te, Uram?”

Nem gondolhatjuk többé, hogy mindenki ismeri Jézust, még az internet korában sem. A kérdés, amelyet sokan feltesznek Jézusnak és az Ő egyházának, pontosan ez: „Ki vagy te?” Szent Pál egész hivatásának történetében ez az egyetlen alkalom, amikor ő, Pál szólal meg. És az Úr azonnal válaszol: „Jézus vagyok, akit üldözöl.” (uo).

„Jézus vagyok, akit üldözöl.”

Ezzel a válasszal Jézus egy nagy titkot tár fel Saul előtt: azt, hogy egynek látja magát az egyházzal, a keresztényekkel. Addig Saul semmit sem látott Krisztusból, csak a hívőket, akiket börtönbe vetett (vö. ApCsel 26,10), és akiknek a megöléséhez hozzájárult (uo.). Látta, hogy a keresztények hogyan feleltek a rosszra jóssággal, a gyűlöletre szeretettel, vállalva az igazságtalanságot, erőszakot, rágalmakat és üldözéseket Krisztus nevéért. Valamilyen módon, anélkül, hogy tudta volna, Saul már találkozott Krisztussal. A keresztényekben találkozott vele!

Hányszor hallottuk már, hogy „Jézus igen, az Egyház nem!”, mintha az egyik a másik alternatívája lehetne. Nem ismerhetjük Jézust, ha nem ismerjük az Egyházat. Jézust nem lehet megismerni a közösségében élő testvérek nélkül. Nem nevezhetjük magunkat teljesen kereszténynek, ha nem tapasztaljuk meg a hit egyházi dimenzióját.

„Hiába rugdalózol az ösztöke ellen!”

Ezekkel a szavakkal szól az Úr Saulhoz, miután az a földre zuhant. Egy ideje - titokzatos módon - bizonyára ismételtette már ezeket a szavakat Saulnak, hogy magához vonzza őt. Saul azonban ellenállt. Urunk ugyanezt a szelíd „szemrehányást” intézi minden fiatalhoz, aki elfordul tőle: „Meddig akarsz még menekülni előlem? Miért nem hallod, hogy hívlak? Várom, hogy visszatérj hozzám.” Vannak idők, amikor mi is azt mondjuk, amit Jeremiás próféta: „Nem gondolok többé rá.” (vö. Jer 20,9). Pedig minden ember szívében ég a tűz: ha megpróbáljuk is elfojtani, nem fog sikerülni, mert erősebb nálunk.

Az Úr kiválasztott valakit, aki üldözte őt, aki mélyen ellenséges volt vele és követőivel szemben. Láthatjuk hát, hogy Isten szemében senki sem elveszett. A vele való személyes találkozásnak köszönhetően mindig újrakezdhetünk. Egyetlen fiatal sincs Isten kegyelmének és irgalmának hatókörén kívül. Senkire sem mondhatjuk, hogy „túl messzire ment” vagy „már túl késő”. Hány fiatal lázad szenvedélyesen, és megy szembe az árral, miközben a szívük mélyén érzik, hogy szükségük van arra, hogy elköteleződjenek, hogy teljes szívükből szeressenek, hogy küldetésük legyen az életben! Az ifjú Saulban Jézus pontosan ezt látta.

Vakságunk felismerése

Elképzelhetjük, hogy a Krisztussal való találkozása előtt Saul bizonyos mértékig „el volt telve önmagával”, és azt gondolta, hogy erkölcsi feddhetetlensége, buzgósága, háttere és műveltsége alapján „nagyszerű ember”. Minden bizonnyal meg volt győződve arról, hogy igaza van. Amint az Úr kinyilatkoztatja magát, Saul „a földre zuhan”, megvakul. Hirtelen látásképtelenné válik, mind fizikailag, mind szellemileg. Bizonyosságai megrendülnek. Szíve mélyén rájön, hogy a keresztények megölésére irányuló szenvedélyes buzgalma hiba volt. Rájön, hogy nem birtokolja az abszolút igazságot, sőt: kifejezetten távol áll tőle. Bizonyossága és büszkesége szertefoszlik, hirtelen zavartnak, gyengének és „kicsinek” érzi magát.

Az ilyen alázat - a korlátaink tudatosítása - elengedhetetlen! Aki meg van győződve arról, hogy mindent tud önmagáról, más személyekről, sőt még a vallási igazságokról is, annak nehéz lesz Krisztussal találkoznia. Saul, miután megvakult, elvesztette a viszonyítási pontjait. Egyedül maradt a sötétségben, és az egyetlen tiszta dolog a fény volt, amit látott, és a hang, amit hallott. Micsoda paradoxon! Csak akkor kezdünk el látni, amikor megvakulunk!

A damaszkuszi úton szerzett megrázó élménye után Saul inkább a Pál nevet választotta, ami azt jelenti, hogy „kicsi”. Ez nem olyasmi, mint a manapság oly gyakori becenevek vagy kitalált nevek. A Krisztussal való találkozása megváltoztatta az életét; ettől érezte magát igazán kicsinek, és levetett magáról mindent, ami akadályozta abban, hogy igazán megismerje önmagát. Ahogy ő maga fogalmazott: „Én ugyanis az utolsó vagyok az apostolok közt, s arra sem méltó, hogy apostolnak hívjanak, hiszen üldöztem az Isten egyházát.” (1Kor 15,9).

Lisieux-i Szent Teréz, mint oly sok más szent, gyakran mondta, hogy az alázat az igazság. Manapság, különösen a közösségi média területén, a napjainkat „történetekkel” fűszerezzük, amelyeket gyakran gondosan felépített hátterek, webkamerák és speciális effektek segítségével állítunk össze. Egyre jobban szeretünk a reflektorfénybe állni, hogy tökéletes beállításainkkal más képet mutassunk magunkról a „barátainknak” és „követőinknek”, mint akik valójában vagyunk. Krisztus, a déli ragyogás azért jön, hogy megvilágosítson minket, és helyreállítsa hitelességünket, megszabadítva minket álarcainktól. Világosan megmutatja nekünk, hogy kik vagyunk, mert ő ilyennek szeret minket.

Változó perspektíva

Pál megtérése nem azt jelentette, hogy visszafordult, hanem azt, hogy nyitottá vált egy teljesen új látásmódra. Folytatta útját Damaszkuszba, de valami megváltozott, már más emberré vált (vö. ApCsel 22,10). A megtérés megújíthatja mindennapi életünket. Továbbra is azt tesszük, amit korábban, de a szívünk és az indítékaink megváltoznak. Pálnak Jézus azt mondta, hogy menjen tovább Damaszkuszba, ahová eredetileg is tartott. Pál engedelmeskedett, de útjának célja és oka gyökeresen megváltozott. Ettől kezdve Pál új szemmel nézi a dolgokat, már nem üldözőként és hóhérként, hanem tanítványként és tanúként megy. Damaszkuszban Anániás megkereszteli és bemutatja őt a keresztény közösségnek. Pál csendben és imádságban mélyíti el tapasztalatait és az új személyiségét, amelyet az Úr Jézus adott neki.

Ne nyomjuk el a fiatalság erejét és szenvedélyét

Pálnak a feltámadt Jézussal való találkozása előtti magatartása nem ismeretlen a számunkra. Mennyi erő és szenvedély fakad a ti szívetekben is, kedves Fialalok! A körülöttetek és bennetek található sötétség mégis megakadályozhat benneteket abban, hogy helyesen lássátok a dolgokat. Előfordul, hogy értelmetlen, sőt erőszakos csatákba merültök, aminek az elsődleges áldozatai ti magatok és a hozzátok legközelebb állók lesznek. Az is előfordulhat, hogy olyan ügyekért küzdötök, amelyek az igazságos értékek fenntartásával kezdődnek, de ha egyszer szélsőségesé válnak, romboló ideológiákká válnak. Hány politikai vagy vallási meggyőződés által inspirált vagy hajtott fiatal válik végül az erőszak és a pusztítás eszközévé sok más ember életében! Egyesek, akik otthonosan mozognak a digitális világban, a virtuális valóságot és a közösségi hálózatokat új csatatérként

használják, gátlástalanul alkalmazva az álhírek fegyverét, hogy mérget terjesszenek és megsemmisítsék ellenfeleiket.

Amikor az Úr betört Pál életébe, nem nyomta el a személyiségét vagy szenvedélyes buzgalmát. Inkább kibontakoztatta ezeket az adottságait, azáltal, hogy az evangélium nagyszerű hírnökévé tette őt a föld végső határáig.

A népek apostola

Ettől kezdve Pált a „népek apostolának” is nevezték. Pált, aki korábban farizeus volt, a Törvény lelkiismeretes követője! Itt újabb paradoxonnal találkozunk: az Úr abba a személybe helyezi a bizalmát, aki korábban üldözte őt. Pálhoz hasonlóan mindannyian hallhatjuk a hangot a szívünkben, amely azt mondja: „Bízom benned. Ismerem a történetedet, és veled együtt azt is a kezemben tartom. Még ha gyakran ellenem is voltál, téged választalak és téged teszek tanúmmá.” Isten gondolkodásmódja a legelszántabb üldözőjét is elhivatott tanúságtevővé változtatja.

Krisztus tanítványai arra hivatottak, hogy „a világ világossága” legyenek (Mt 5,14). Pálnak tehát tanúságot kellett tennie arról, amit látott, de egyelőre vak. Egy újabb paradoxon! Személyes tapasztalatai révén Pál azonban teljes mértékben azonosulni tud azokkal, akikhez az Úr küldi őt. Éppen ezért tette őt tanúvá: „hogy megnyissa szemüket, hogy a sötétségből a világosságra térjenek” (ApCsel 26,18).

„Kelj fel és tegyél tanúságot!”

Amikor elfogadjuk a keresztségben ránk ruházott új életet, az Úr fontos és egész életünket megváltoztató küldetést ad nekünk: „Legyetek az én tanúim!”

Ma Krisztus ugyanazokat a szavakat mondja nektek, amelyeket Pálnak mondott: Keljetek fel! Ne maradjatok a földre sújtvá, ne forduljatok magatokba: küldetés vár rátok! Ti is tanúságot tehettek arról, amit Jézus elkezdett az életetekben. Jézus nevében kérlek benneteket:

- Keljetek fel! Tegyetek tanúságot róla, hogy ti is vakok voltatok, és találkoztatok a világossággal. Ti is láttátok Isten jóságát és szépségét önmagatokban, másokban és az Egyház közösségében, ahol véget ér a magány.
- Keljetek fel! Tegyetek tanúságot arról a szeretetről és tiszteletről, ami az emberi kapcsolatokban, a családok életében, a szülők és gyermekek, a fiatalok és az idősek közötti párbeszédben megvalósulhat.
- Keljetek fel! Álljatok ki a társadalmi igazságosságért, az igazságért, a tisztességért, és az emberi jogokért. Védjétek az üldözötteket, a szegényeket és a kiszolgáltatottakat, azokat, akiknek nincs hangjuk a társadalomban, a bevándorlókat.
- Keljetek fel! Tegyetek tanúságot arról az új szemléletmódról, ami által csodálattól fénylő szemmel tekinthettek a teremtett világra, ami a Földet közös otthonunknak tekinti, és ami bátorságot ad az integrált ökológia előmozdításához.

- Keljetek fel! Tegyetek bizonysgot arról, hogy a kudarcot vallott életek újjáépülhetnek, hogy a lelkileg halottak újjáéledhetnek, hogy a rabságban lévők újra szabadok lehetnek, hogy a szomorúsággal telt szívek újra felfedezhetik a reményt.
- Keljetek fel! Tegyetek bizonysgot örömmel arról, hogy Krisztus él! Terjesszék a szeretet és megváltás üzenetét kortársaitok között az iskolában és az egyetemen, a munkahelyen, a digitális világban, mindenütt.

Az Úr, az Egyház és a pápa bízik bennetek, és megbíz benneteket, hogy tanúságot tegyetek mindazok előtt a fiatalok előtt, akikkel a mai kor „damaszkuszi útjain” talákoztatok. Soha ne felejtsetek el, „hogy ha valaki valóságosan megtapasztalta az üdvözítő Isten szeretetét, nem szorul hosszas felkészítésre, hogy elmenjen és hirdesse azt, nem várhat arra, hogy sok előadásban vagy hosszas oktatásban legyen része. Minden keresztény annyira misszionárius, amennyire Jézus Krisztusban találkozott Isten szeretetével.” (*Evangelii Gaudium*, 120).

Keljetek fel és ünnepeljétek az Ifjúsági Világnapot a részegyházakban!

Ismét meghívlak benneteket, Fiatalok, szerte a világon, hogy vegyetek részt ezen a lelki zarándoklaton, ami a 2023-as lisszaboni Ifjúsági Világnap megünnepléséhez vezet. A következő eseményre a ti részegyházaitokban, a világ különböző egyházmegyéiben és eparchiáiban kerül sor, amikor Krisztus Király ünnepén a 2021-es Ifjúsági Világnapot ünnepeljük.

Remélem, hogy mindannyian igazi zarándokként, és nem csupán „vallásos turistaként” járunk ezen az úton. Legyünk egyre nyitottabbak Isten meglepetéseire, mert ő meg akarja világítani az utunkat. Legyünk egyre nyitottabbak arra, hogy meghalljuk az ő hangját, testvéreink hangján keresztül is. Így segíthetünk egymásnak, hogy együtt felemelkedve történelmünk e zavaros időszakában egy új és reményteljes jövő prófétáivá váljunk! A Boldogságos Szűz Mária járjon közben mindannyiunkért.

Róma, Lateráni Szent János Bazilika, 2021. szeptember 14.

A Szent Kereszt felmagasztalásának ünnepén.

Ferenc pápa